

Szepesi Attila

Családragény

*Arcok. Lapozgatsz. Sárga fotók. Utak
gyökértől szárnyig. Senki-se-tudja rőt
szempár. Csipkék. Meredt halottak.
Zokszavak és kacagás. Ki hallott*

*csengőt s kereplőt? Esti harangzúgást?
Viharlátók közt tántori koldusok,
templomkapukban kőkirályok.
Vadvizeken koponyák. Seholsincs*

*város. Tükörben éji menet. Lidérc
rikolt. A dombon kék lovasok. Ködön
keringő varjúraj. Cigányok.
Nyútt hegedü – se vonója-húrja.*

*Dob döndül, harsan trombita. Árnya-sincs
sikátoron zöld szél sikogat. Kié
a kéz? Kinek ki suttog? Merre
szálldos a füst? Hol a hóba-tévedt*

*kölyök? Biblia lapjai közt gyopár.
Az útra száz ezüst piculát hajít
a sanda hold. Bagoly kering és
tört csigahéj zug az éji kertben.*

Remetedal

*Tíz ujjam ágbogából inda nő,
számból denevér-raj hussan elő.*

*A levegőre görbe hurkot ír –
égi létra körül a bükk, a nyír.*

*Árnyuk a borzolt fűben tovanyúl,
pár messzi szempár sziporkája gyúl.*

*Zölden ragyog – majd imbolyogva száll:
macskabagoly vagy páros fénybogár?*

*Egér motoz, aztán a csöndbe vesz,
halk pirregés: pöttöm lélek neszez.*

*Elnyúlok billent sombokor alatt,
s míg hallgatom a tűnő szárnyakat,*

*elrejt az éj. Már lélek sem vagyok,
de körém gyűlnek őzek, vadkanok.*

Párkák

*A hír-kuszadék meg a sors-takaró,
mit fonnak a, szónek a párkák,
zöngítve a légben a tovasuhanó
szúnyogok animula-szárnyát.*

*Zsivajognak, akác a vihánc lificek,
hujjogva az alkonyi a lápon,
s belesúgnak a kék csiga álmaiba
nyeklő pálcika-lábon.*

*Kutya úr, maga kalmük-e vagy csicsimék?
Vikk-vakk, csuda cifra a dolga:
riogatni a bűt, a bát meg a bét
vonítva a nagyfülü holdra.*

*Örvénylik a hukk meg a zöld rivalom,
kín, fütty, szatirok kacagása.
Lelkecske szörföz a felleg alatt:
sorsa a senki sűgása.*

*Nézi, ahogy lile, pörge pirók
kavarog kusza szárnyon a légben,
surlódik ahol múlt s kerge jövő:
pokol és digitális éden.*

*Szél-katyvasz, álom, láng-fonadék,
nincs szellem, amely kibogozza:
kotorék, kaparék, kikelet-kukorék,
üdv, átok – locska miazma.*

*Lám, volt, ami lesz és lesz, ami volt.
felfeslik a lég szövvénye:
csak zúgás, kongás, kerge iram –
te pedig még kósza lidérc se.*